

the book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by ton@samgler.org (member#00002)
Converted to PDF Format by ton@samgler.org (member#00002)

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

สู่ตาย

ป. อินทรपालิต

-๑-

ร.ล. พระนคร ร.ล. ประจวบคีรีขันธ์ ร.ล. นครศรีธรรมราช ได้เดินทางกลับคืนฐานทัพ

สัปดาห์โดยสวัสดิภาพ.

เป็นเกียรติประวัติของราชนาวีไทย ที่หมู่เรือรบของเราได้ออกปฏิบัติการจนถึงมหาสมุทรอินเดีย จมเรือลาดตระเวนเบาเข้าศึกได้ ๑ ลำ, เรือพิฆาต ๑ ลำ, อีกลำหนึ่งถูกยิงชำรุดเสียหายอย่างหนัก และจมเรือดำน้ำได้อีก ๑ ลำ วิชาญทั่วโลกต่างแพร่ข่าวชัยชนะอย่างกล้าหาญของทหารเรือไทย.

'เหยี่ยวทะเล' เครื่องบินประจำตัวของพล, นิกร, กิมหงวนได้ศูนย์สิ้นไปแล้ว ท่านผู้บัญชาการทหารเรือจัดส่งเครื่องบินมาให้สามเกลออีกคนละเครื่องเป็นเครื่องบินทะเลชนิด 'โบอิงก์' ที่นั่งเดี่ยวแบบทันสมัย ใช้ตรวจการและทิ้งระเบิด มีอาวุธปืนกล ๖ กระบอก ความเร็ว ๕๐๐ ก.ม. ต่อชั่วโมง ตราเหยี่ยวทะเลพีกตามเดิม เครื่องบินประจำตัวของพลหมายเลข ๔ ของนิกรหมายเลข ๕ ของเสี่ยหงวนหมายเลข ๖ สามเกลอไปรับมาจากโรงเก็บเครื่องบินทะเลเมื่อตอนเที่ยง และได้นำขึ้นบินทดลองเกือบ ๒ ชั่วโมง เสืออากาศทั้งสามต่างรู้สึกพอใจเครื่องบินประจำตัวของเขามาก.

วันนั้นประมาณ ๑๔.๐๐ น. เศษ.

เสียงแตรเดี่ยวเป่าอาณัติสัญญาณประชุมดั่งลั่นเรือ ทหารประจำ ร.ล. พระนครต่างวางมือจากกิจธุระวิ่งมาเข้าแถวตอนหัวเรือ ทุกคนรู้ล่วงหน้าแล้วว่า ท่านนายเรือตรี พระยาพิฆาตต่อรบิโด จะมาเยี่ยมและให้โอวาททหารที่กลับมาจากปฏิบัติการ.

ทหารเรือกราบซ้ายและกราบขวา ต่างเข้าแถวเรียงสองยืนหันหน้าเข้าหากัน เว้นช่องตรงกลางไว้ ขณะนี้แถวอยู่ในท่าตรง นักรบผู้กล้าหาญยืนนิ่งเหมือนรูปหุ่น น.อ. หลวงชำนาญทะเลเล็ก ท่านผู้บังคับการเรือเดินฉับ ๆ มาทางท้ายเรือ 'พระนคร' ต้นเรือบอกแถวกระทำความเคารพ.

หลวงชำนาญ ๙ ยกมือวันทยหัตถ์ตอบ แล้วเดินตรวจดูความเรียบร้อยของแถวทหาร

"ประเดี๋ยวท่านผู้บัญชาการจะมานี่" คุณหลวงพูดยิ้ม ๆ "ขอให้ทุก ๆ คนจงรักษาระเบียบวินัย อย่าให้ผู้ใหญ่ติเตียนได้เป็นอันขาด"

ท่านผู้บังคับการหยุดยืนข้างหน้า ร.อ. พัชราภรณ์

“อ้าว - นิกรกับกิมหงวนไปไหนล่ะ?”

พลเยี่ยมอ่อนโยน

“ไม่ทราบครับ ตะกี้ก่อนเป่าแตรประชุม ผมคุยกับเพื่อนนายทหารเรืออยู่ในป้อมปืนขอรับ พอได้ยินเสียงแตรประชุม ก็รีบออกมาเข้าแถว”

หลวงชำนาญ ๕ จู๋ยกปากจึกจึก หันมาทางต้นเรือ ‘พระนคร’

“คุณโชติไปตามนักบินทั้งสองมาเข้าแถว เหลวไหลมาก คงนอนอยู่ในห้องนั่นแหละ”

ร.อ. โชติ ชัชวาล ยกมือวันทยาหัตถ์รับคำสั่ง ทันใดนั้นกิมหงวนกับนิกรก็ปรากฏตัวขึ้น สองเกลอวิ่งโหมกรวมตรงมาที่แถว ต่างขีดเท้ากระทำความเคารพท่านผู้บังคับการอย่างแข็งแรง.

หลวงชำนาญยกมือท้าวสะเอวมองดูเสื่ออากาศทั้งสอง

“ทำไมถึงมาเข้าแถวช้ากว่าเขา?”

เปรตเวหายิ้มแห้ง ๆ

“ก็คนอื่น ๆ เขาอยากมาเร็วกว่าผมนี่ครับ”

ผู้บังคับการทำตาปริบ ๆ

“หูคุณแตกรี ทำไมไม่ค่อยฟังเสียงแตร?”

นิกรพุดยานคาง

“แตรมันเป่าค่อยไปหน่อยครับ น่า - อย่าดูเลยครับ ข้าเป็นการนานเป็นคุณ” พุดจบอ้ายเสื่อมือกาวก็หันไปทำตาเขียวกับพลแตรเดี่ยว “เฮ้ย - ทีหลังละก็ถ้าแตรจะเป่าแตร ขอให้ไปเป่าในห้องอ้าวเข้าใจไหมโว้ย แต่ถ้าแตรกินข้าวหรือแตรนอน แตรจะเป่าที่ไหน ๆ ก็ได้ รับรองว่าอ้าวต้องได้ยิน”

หลวงชำนาญ ๕ ยกมือโบก

“ไม่ต้องพุดมาก ไปเข้าแถว”

สองเกลอยิ้มแป้น หมุนตัวกลับเดินลอยหน้าเฉิบ ๆ เข้าไปยืนข้างพล แล้วกิมหงวนก็ชะโงกหน้าออกมานอกแถว ยกมือป้องหน้าผาก มองซ้ายมองขวา

“แม่โว้ย วินัยเปียบเลยสิ พวกเรา ยืนนิ่งไม่กะดุกกะดิก ยังงี้ขึ้นมาถึงจะเรียกว่าทหาร ไม่เลวโว้ย กราบซ้ายกราบขวาท่าทางทะมัดทะแมง สมกับเป็นทหารเรือเสื่อน้ำเค็ม จู๋ยก ๆ ๆ ต้นเรือก็ส่งฝ่าผาย ผู้บังคับการก็องอาจ คล้าย ๆ กับฟอลลิคเนอร์ ผู้บังคับการเรือรั้งควานเยอร์มัน”

“เฮ้ย!” หลวงชำนาญ ๕ ตวาดแว๊ด “คุณอยากเข้าห้องขังหรือ?”

นิกรเอ็ดตะโรขึ้น

“ใครบอกล่ะครับ”

ผู้บังคับการทำปากจู๋

“ผมไม่ได้พุดกับคุณโว้ย”

อ้ายเสื่อมือกาวทำหน้าทะแม่ง ๆ

“ทำไมไม่ออกซื้อล่ะครับ?”

หลวงชำนาญ ๕ ค้อนควับ เปลี่ยนสายตาที่กิมหงวน

“เวลานี้คุณยืนอยู่ในแถว และอยู่ในท่าตรง คุณพูดทำไม หา? อายพวกพลทหารบ้างซี เขาเป็นพลทหาร คุณเป็นทหารสัญญาบัตร แต่เขามีวินัยดีกว่าคุณ”

อาเสียมยิ้ม

“จริงครับ อ้ายผมมันก็อดพูดไม่ได้เสียด้วย”

แล้วกิมหงวนก็หันมากระซิบถามพลเบา ๆ “เฮ้ย - ประชุมตะหวั้กตะบวยอะไรกันวะ หรือว่าจะเปลี่ยนยศพวกเรา?”

หลวงชำนาญแผดเสียงลั่น

“บอกว่าย่าพูด!”

อาเสียมสะดุ้ง

“ไม่พูดแล้วจะรู้เรื่องหรือครับ?”

ท่านผู้บังคับการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“โธ่ - ประเดี้ยวฟ่อ -“

กิมหงวนเห็นคุณหลวงมีกิริยาชิงชังก็ย่นนึ่งเฉย ตีหน้าแหย ๆ ซอบกล นิกรพูดขึ้นเบา ๆ

“เสื่ออยู่ดี ๆ เสื่อเขาไม่ไปแหยตุตเสื่อ”

หลวงชำนาญ ๕ ทำปากจู้ มองดูอ้ายเสื่อมือถ้าวอย่างเด็ดดาล

“ใครบอกให้คุณพูด?”

นิกรยิ้มอวย ๆ

“ไม่มีใครบอกหรอกครับ ผมพูดออกมาเอง”

ผู้บังคับการคั้นหัวเราะ

“ถ้าคุณทั้งสองขึ้นพูดอะไรออกมาอีก ผมถีบตักน้ำเลย ให้เดินตายซีเข้า ชักเดือดขึ้นมาแล้วละไว้ย”

สองเกลอหัวเราะคิกคัก แต่ไม่พูด หลวงชำนาญ ๕ ถอนหายใจเสื่อใหญ่ ล้วงกะเป๋ายิบหลอด แอ็สไพรินออกมาเทใส่มือ ๓ เม็ด ใส่ปากเคี้ยว ๆ กลืน ท่านผู้บังคับการปวดศีรษะแทบสมองจะระเบิดเป็นเสียง ๆ คุณหลวงหันมาพูดกับต้นเรือด้วยเสียงหนัก ๆ

“คุณโชติ - ผมเห็นจะต้องรายงาน ขอย้ายคุณนิกรกับคุณกิมหงวนไปอยู่ที่อื่น ไม่ไหว - ขึ้นอยู่กับผม ผมเป็นบ้ำแน่ ๆ เป็นทหารแต่ไม่มีวินัยเลย แอ่ - ผมแยะจริง ๆ”

กิมหงวนกับนิกรพูดขึ้นพร้อม ๆ กัน

“ผมก็แอ่”

ผู้บังคับการสะดุ้งเสื่อ ตะโกนราวกับช้างร้อง

“แอ่ยังงั๊วไวย?”

กิมหงวนยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“แะ - แะ เปล่าครับ ขอโทษทีครับ”

หลวงชำนาญ ๔ ยกมือชี้หน้านายถึงทั้งสอง

“ดีละ, ประเดี้ยวผมจะรายงานผู้บัญชาการขออนุญาตขังคุณทั้งสองในฐานะผิดวินัย”

“ว่า - แะ” อาเสี่ยคราง.

ผู้บังคับการพยายามดับโมโหยับ ๑ ถึง ๒๐๐ ยกมือไหว้หลังเดินวนเวียนไปมา ขณะนั้น มีเรือยนต์เร็วทาสีขาวพลางลำหนึ่งแล่นตรงมาที่ ร.ล. พระนคร ท้ายเรือมีธงราชนาวี หัวเรือปักธงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารเรือ มีทหารยืนอยู่หัวเรือ ๑ คน ท้ายเรืออีก ๒ คน.

พล ต. พระยาพิชิตตอร์ปิโด นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ในเรือลำนั้น ท่านนายพลแต่งเครื่องแบบสีขาว มีสายราชองครักษ์ ประดับเหรียญชัยสมรภูมิ นั่งเคียงคู่กับนายทหารคนสนิทของท่าน.

แต่เดี้ยวเป้าสัญญาณเตรียมตัว.

เรือยนต์เร็วแล่นมาเทียบกราบขวาเรือรบ ทหารเรือทั้งสามคนที่อยู่ในเรือยนต์เร็วต่างช่วยกันจับบันไดเรือยึดไว้ ท่านผู้บัญชาการพานายทหารคนสนิทก้าวขึ้นบันไดเรือพระนคร.

แต่เดี้ยวเป้าค่านับหนึ่งจบ หลวงชำนาญ ๔ บอกแถวทำความเคารพ เจ้าคุณพิชิต ๔ วันทยหัตถ์ตอบแถวทหาร แล้วสวมกอดท่านผู้บังคับการเรือพระนคร.

“เกียรติศักดิ์ของทหารเรือไทยกำลังระบือไปทั่วโลก ก็เพราะความสามารถของเรือพระนครซึ่งมีคุณหลวงเป็นผู้บังคับการ ผมปลื้มใจมากที่คุณหลวงได้ปฏิบัติการด้วยความกล้าหาญ”

หลวงชำนาญยิ้มยิ้มแก้มแทบแตก

“ขอบพระคุณครับผม พวกเราทุก ๆ คนได้พร้อมแล้วที่จะสละร่างกายและชีวิตเพื่อประเทศชาติของเรา และเพื่อราชนาวีไทย”

เจ้าคุณผู้บัญชาการหัวเราะเบา ๆ เดินนำหน้าพาผู้บังคับการกับนายทหารคนสนิทตรวจแถวทหารเจ้าคุณพิชิต ๔ สัมผัสสัมผัสมือกับทหารทุก ๆ คน กล่าวคำปฏิสันถารตามสมควร ความเมตตาของท่านยอมทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปลื้มใจเป็นล้นพ้น ท่านมีทั้งพระเดชและพระคุณ ผู้บัญชาการทหารเรือคนนี้เป็นที่รักเคารพแก่บรรดาทหารเรือทั่วไป เวลาคุยยิ่งกว่าเสือ แต่เวลาใจดีเหมือนกับพระ เข้มแข็งเด็ดขาดในการงานอย่างที่สุด คำสั่งของท่านยอมไม่มีการเปลี่ยนแปลง ถ้าเป็นผลเสียหาย ท่านก็ยอมรับผิดชอบ ไม่ขัดผู้บ่อย หรือแก้ตัวให้พ้นผิด เจ้าคุณพิชิต ๔ มีบุคลิกลักษณะสมเป็นนายคนทุกประการ.

เจ้าคุณสัมผัสมือกับเสืออากาศทั้งสามเป็นคนสุดท้าย.

“เก่งมาก หลานชาย” ท่านพูดขณะที่ยื่นมือให้พลจับ “อาได้อ่านรายงานการรบของพวกแกทั้งสามคนจากผู้บังคับการแล้ว รู้สึกปลื้มใจอย่างที่สุดที่แกทั้งสามสามารถปฏิบัติการได้ผลทุกครั้ง เก่ง - เก่งจริง ๆ แกทั้งสามควรเป็นยอดนักรบ สมแล้วที่ได้รับสมญาว่า เสืออากาศ หูดหวัดจะไม่ได้รอดกลับมาเชียวนะ หลานชาย”

นายพัชราภรณ์ยิ้มเล็กน้อย.

“ด้วยเศษะคุณพระรัตนตรัยคุ้มครองพวกเราขอรับ”

“ถูก - ถูกทีเดียว” แล้วท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่กิมหงวน “ไง กิมหงวน?”

อาเสี้ยมยิ้มแป้น.

“ครี๊บบ - ยั้งนั่นแหละครับ ผมทราบดีว่าคุณอาจจะขอเลื่อนยศให้ผมเป็นนาวาอากาศตรี ไม่ใช่หรือครับ?”

“อ่า ใครบอกแก?”

“อ้ายกรรมันบอกครับ”

เจ้าคุณพิฆาต ๆ หัวเราะ หันมามองอ้ายเสี้ยมมือขาว.

“แกรู้มาจากใคร?”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“อ้ายหงวนมันเล่าให้ฟังครับ”

เจ้าคุณหันควับมาทางเปอตเวหา

“ยังงั้นไว้วัย ฉันทามแก แกบอกว่าแกรู้มาจากนิกร ครั้นฉันทามนิกรตานิกรกลับบอกว่ารู้มาจากแก มันยังงั้นกันแน่?”

อาเสี้ยมยิ้ม

“นั่นนะซีครับ พี่ก๊ิล”

ท่านผู้บัญชาการทหารเรือ หัวเราะเบา ๆ

“อานี้ก็อยู่เหมือนกันว่า แกสามคนควรจะได้เป็นนายนาวาอากาศตรี?”

นิกรว่า “นั่นเป็นความนึกคิดที่ถูกต้องเชียวครับ”

เจ้าคุณขมวดคิ้วย่น

“แต่ว่า แกสามคนพึงได้เป็นนายเรืออากาศเอกในเมื่อเร็ว ๆ นี้ แล้วยังแกล้งเป็นเด็กเกินไป ฉะนั้นอาคิดว่าปีหน้าอาจึงจะขอให้แกเป็นนายนาวาอากาศตรี”

“ว้า -“ อาเสี้ยมคราง “ทำไมครับ อย่างพวกผมนี่ยังเด็กอีกหรือครับ เราต่างก็มีเมียมีลูกแล้ว?”

ท่านผู้บัญชาการอมยิ้ม.

“เด็กสำหรับยศนายนาวาอากาศตรี อายุราชการของแกก็ยังไม่พอ”

กิมหงวนว่า “ถ้ายังงั้นพวกผมก็เหนื่อยเปล่าซีครับ คุณอา?”

เจ้าคุณพิฆาต ๆ หัวเราะ

“แกทำงานเพื่อชาติ หรือเพื่อยศศักดิ์?”

“เพื่อชาติครับ”

“อ้าว - แล้วแกจะต้องคำนึงถึงยศทำไมกัน”

เสีหงวนพะยั๊กหน้าหงิก ๆ

“ครับ - ครับ - ครับ ไม่ขอให้ผมก็อย่าขอ ไม่ต้องซักแม่น้ำทั้งห้าหรอกครับ”

“อูวะ - แกนี่ยังงี้หน้าหงิก พูตกับฉันยังกะเพื่อนเล่น” แล้วท่านก็เดินมาที่หัวแถวมองดูแถวทหารทั้งสองข้าง ซึ่งขณะนี้ท่านยืนอยู่ตรงกลาง.

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ได้ยินแต่เสียงลมพัดคู้ ท่านผู้บัญชาการยกมือทำวสะเอวมองดูทหารประจำเรือด้วยความพอใจ แล้วท่านก็พูตขึ้นด้วยเสียงกังวาน

“ทหารทั้งหลาย การปฏิบัติการของเรือพระนครในมหาสมุทรอินเดียในครั้งนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจในความกล้าหาญของพวกท่านอย่างยิ่ง ซึ่งนอกจากความสามารถอันยอดเยี่ยมของผู้บังคับการเรือแล้วยังเป็นความสามารถอาจหาญของพวกท่านอีกด้วย เกียรติศักดิ์ของเรือพระนครได้แพร่ไปทั่วโลก ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าพวกท่านจะภูมิใจในผลของงานที่ได้ปฏิบัติไปแล้ว ทหารทั้งหลาย, ข้าพเจ้าได้ถือโอกาสนี้มาเยี่ยมเยียนพวกท่าน เพื่อแสดงความยินดีในโชคชัยของเรา ข้าพเจ้าหวังว่า เรือลาดตระเวนพระนครคงจะเป็นเรือรบที่เด่นที่สุดในราชนาวีไทย ข้าพเจ้าขอให้ทหารทุกคนจงตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยเต็มความสามารถจนกว่าชาติไทยจะได้ชัยชนะและขอให้ทหารทุกคนจงมีความสุขความเจริญโดยทั่วหน้า ข้าพเจ้าขอจบคำพูตแต่เพียงเท่านี้”

กิมหงวนแยกปากร้องขึ้นดัง ๆ

“ไชโย”

เจ้าคุณพิฆาต ๆ สะดุ้งโหยง มองดูอาเสี้อย่างเคื่อง ๆ

“ไชโยอะไรวะ?”

เปรตเวหาทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย.

“ไชโยให้คุณอานะซีครับ ว่า - ไม่ยกมีใครไชโย เออวะ, คนเดียวก็ได้” แล้วกิมหงวนก็ตะโกนลั่น “ขอให้ท่านผู้บัญชาการที่เคารพจงเจริญ ไช - โย! - ไช - โย! - ไช - โย!”

ท่านผู้บัญชาการโคลงศีรษะซ้า ๆ ต่อจากนั้นท่านก็เดินสนทนาไต่ถามทุกข์สุขบรรดานายและพลทหารโดยทั่วหน้า.

“ไ - น้องชาย?” ท่านถามพลทหารเรือคนหนึ่ง “สบายดีหรือ?”

ผู้ถูกถามตอบอย่างคล่องแคล่ว

“ครับผม สบายดีครับ”

เจ้าคุณพิฆาต ๆ ยกมือตบเบา ๆ หันมาพูตกับทหารเรืออีกคนหนึ่ง ซึ่งแต่งเนื้อแต่งตัวรุ่มร่ามและท่าทางเซ่อ ๆ

“เข้มแข็งจริงนะ น้องชาย แกชื่ออะไร?”

พลทหารตัวต้วซึ่งเป็นชาวปากลัคคีนตัวสั้นนั่งงกแสดงกิริยาเกรงกลัวท่านผู้บัญชาการ ใบหน้าของเขาซีดเผือด เหงื่อแตกซิก เขาทรวูตตัวนั่งยอง ๆ ยกมือไหว้ แล้วพูตเสียงสั้น

“ลูกข้างพุดกับคุณพ่อไม่ถูกหรือคะริบ”

เจ้าคุณพิฆาต ฯ หัวเราะลั่น ชูดแขนพลทหารตีวิดให้ลุกขึ้นยืน

“ไม่ต้องกลัวฉัน ฉันคือพี่ชายของแก ลื้อชื่ออะไรไวย?”

พลทหารตีวิดร้องไห้ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“ง่า - อ้า - ลูกข้างพุดไม่ถูกคะริบ”

“เถอะน่า ฉันไม่ถือหรือก พุดยังงักได้”

เขาสั่นศีรษะ

“ลูกข้างไม่ใช่คนเหมือน ๆ คุณพ่อหรือคะริบ ไม่เคยพุดกับเจ้าใหญ่นายโตเลย”

พวกทหารเรือต่างกลั่นหัวเราะแทบแย้ ท่านผู้บัญชาการหันมาพะยักหน้ากับหลวงชำนาญ ฯ

“คุณหลวง อย่าให้ทหารในบังคับบัญชาตื่นยังงักชีน่า ว่าง ๆ ละก็อบรมสั่งสอนเขาเสียบ้าง ให้แกรู้จักใช้คำพุดให้ถูกต้อง แกพุดกับผมว่าลูกข้าง ดูคล้าย ๆ กับว่าผมเป็นเจ้าพ่ออย่างงั้นแหละ”

หลวงชำนาญ ฯ ถูกตำหนิ ก็ทำหน้าแดงเหมือนหญิงสาวรุ่น ๆ

“กระผมสอนแล้วครับ แต่แกไม่พยายามจดจำ”

เจ้าคุณพิฆาต ฯ อมยิ้ม เดินเข้ามาอีกแถวหนึ่ง หยุดยื่นปราศรัยกับจำโทคนหนึ่ง

“ทำไมหน้าจ๋อยไป น้องชาย?”

จ.ท. คล่อง พุดอย่างฉะฉาน

“กระผมเป็นห่วงครอบครัวทางบ้านขอรับ”

เจ้าคุณว่า “ไม่ต้องห่วง ทางการค่อยช่วยเหลือเอาใจใส่อยู่เสมอ อ้อ - แกมีครอบครัวแล้วรึ?”

“ครับผม หลายปากหลายท้องด้วยกัน เมียสี่ แม่ยายสาม, พ่อตาสอง, น้องเมียเก่า, ลูกสิบเอ็ด, แล้วก็ตัวผมอีกหนึ่ง รวมยี่สิบเก้าคนขอรับ”

ท่านผู้บัญชาการอ้าปากหวอ

“ตายห่า!”

“ไม่ตายขอรับ” จ.ท. คล่องพุดยิ้ม ๆ.

“บ๊า - ทำไมอุตตริมีเมียมากนักละไวย?”

“โธ่ - กระผมเป็นจำโทเท่านั้น ถ้าไม่มีเมียมาก ๆ ก็ไม่พอกินพอใช้นะซีครับ”

ท่านผู้บัญชาการทำหน้าฉงน.

“ฮ๊ะ - ยังไงกัน พ่อคุณ?”

“คือว่า เมียทุกคนต้องหาเลี้ยงกระผมขอรับ เมียทั้งสี่ต่างเป็นแม่ค้า แม่ยายผมคนหนึ่งทำงานโรงพิมพ์ อีกคนหนึ่งหากินทางเล่นไพ่ อีกคนหนึ่งเป็นหมอนวด พ่อตาของผมคนหนึ่งเป็นช่างไม้ อีกคนหนึ่งเป็นนักขับสามล้อขอรับ ทุก ๆ คนต้องทำงานหาเงินส่งมาให้ผมใช้”

เจ้าคุณพิฆาต ฯ ทำตาปริบ ๆ

“อ้อ - พีกล แล้วทำไมแกถึงจะกลัวมึง?”

“เขาไม่ส่งเงินมาให้กระผมสองเดือนแล้วครับ”

เจ้าคุณอมยิ้ม เดินเลยไปทางท้ายแถว พุดกับคนโน้นคนนี้เรื่อยไป สิ้นสุดที่ท่านผู้บังคับการเรือ

“คุณหลวง บอกเลิกแถวให้ทหารไปพักผ่อนเถอะครับ”

ก่อนที่หลวงชำนาญ ๕ จะพูดว่าจะไร่ นิกกรก็ตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เลิกแถว!”

พวกทหารเรือต่างแยกย้ายกันออกจากแถวทันที เจ้าคุณผู้บัญชาการบริเข้ามามหาอ้ายเสือมือกาวยกมือตบหน้า ๒ ทีซ้อน ๆ

“เพี้ยะ - เพี้ยะ แกมีอำนาจอะไรบอกเลิกแถวหา?”

กะดิ่งทองสุดปากถัน

“ก็ - ผมช่วยบอกแทนผู้บังคับการนี่ครับ”

“ทะเลิ่ง! ไม่ใช่หน้าที่ของแก”

นิกกรค้อนปะหลับปะเหลือกบ่นพึมพมเบา ๆ

“ทำคุณบัญชาโทษเฮะ”

ท่านผู้บัญชาการยิ้มเล็กน้อย

“เหลวไหลมาก แกกับกิมหงวนควรจะทำเอาพลเป็นตัวอย่าง เขาสุภาพเรียบร้อย วางตัวสมกับที่เป็น นายทหารสัญญาบัตร”

หลวงชำนาญ ๕ ได้ทีก็รายงานกล่าวโทษนายถึงทั้งสอง

“เต็มทีขอรับ ได้เท่า ฝ่าฝืนระเบียบวินัยเสมอ ๆ กระผมต้องดูบ่อย ๆ”

“เฮ้า - จีบ” กิมหงวนพุดยานคราง.

ผู้บังคับการชักฉิว

“ฟังซีครับ ได้เท่า หาว่ากระผมจีบ”

เจ้าคุณพิฆาต ๕ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมองดูเปรตเวหา

“ทำไมแกลบหลู่ผู้บังคับบัญชา?”

“แน” กิมหงวนร้องเอียงคออมยิ้ม “คำว่าจีบนะหรือครับเป็นคำลบหลู่?”

“เออซีวะ”

เสี้ยหงวนหัวเราะ

“จีบ เป็นภาษาชาวเกาะมารินาครับ แปลว่ารายงาน ให้ดินตายซีครับ”

เจ้าคุณอมยิ้ม หันมาทางผู้บังคับการ

“มันพุดภาษาชาวเกาะนะ คุณหลวง ช่างมันเถอะ”

หลวงชำนาญ ๕ มองดูกิมหงวน แล้วทำปากหมุบหมิบ

“ชิบหาย”

“นั่นแน่” อาเสี่ยร้องลั่น “คุณอาครับ ผู้บังคับการตำผมว่าชิบหาย ไม่ยอมละครับ ผมเป็นนายทหารสัญญาบัตรเหมือนกัน”

“ใคร? ใครตำคุณ” หลวงชำนาญ ๗ ลอยหน้าลอยตาพูดกับกิมหงวน.

“ก็ผู้บังคับการนะซีครับ ตำผม”

“ตำว่ายังไง คุณกิมหงวน?”

“ตำว่า ชิบหาย”

“ฮือ - แปลกจริงเชียว หาเรื่อง ชิบหายเป็นภาษาอภิสวีเนี่ยยะคุณ แปลว่าเสื่ออากาศ อย่างคุณเป็นนักบินที่สามารถ ชาวอภิสวีเนี่ยจะต้องพูดว่านายเรืออากาศเอกกิมหงวน ชิบ - หาย!”

อาเสี่ยทำคอย่นหลับตาปี ท่านผู้บัญชาการอมยิ้ม

“พอที - พอที ต่อไปนี้ห้ามพูดภาษาอื่น คุณหลวงกับเจ้าหงวนมีความรู้ทัน ๆ กัน จำไว้ว่า เราเป็นคนไทยต้องพูดภาษาไทย”

หลวงชำนาญ ๗ หัวเราะคิก อาเสี่ยค้อนปะหลับปะเหลือก หันมาพูดกับนิกร

“เฮะ - หลอกตำฟรีเฮะ”

ท่านผู้บังคับการหัวเราะ ยื่นมือให้กิมหงวนจับ

“ถ้าคุณเลิกทะเล้งเสียได้ ผมรักคุณตายท่าเลย จริง ๆ นะ คุณเป็นนักบินที่กล้าหาญที่สุด แต่คุณทะเล้งที่สุด”

เจ้าคุณพิฆาต ๗ พูดเสริมขึ้น

“จริง - ผมเห็นด้วย นี่ - คุณหลวง มาพูดกันเป็นงานเป็นการเถอะ คุณหลวงคงไม่รู้ว่ามีวันเสาร์ที่จะถึงนี้ กองทัพเรือของเราจะจัดให้มีการแข่งขันกีฬากลางแจ้งระหว่างเรือรบต่าง ๆ เพื่อชิงรางวัลของท่านแม่ทัพเรือ ทหารเรือรบทุก ๆ ลำ ได้เริ่มต้นฝึกซ้อมกันแล้ว คุณหลวงจะต้องคัดเลือกส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันด้วยเย็น ๆ ผมจะให้ทหารเอารายละเอียดการแข่งขันมาให้”

หลวงชำนาญ ๗ ลืมตาโพล่ง รู้สึกตื่นเต้นไม่น้อย ท่านเป็นนักกีฬาเก่าแก่คนหนึ่ง นายทหารเรือรุ่นเก่ารู้จักดี ร.ต. บ่วย แป๊กฟุตบอลลือชื่อของกองทัพเรือสมัยนั้นเคยเตะคนตายมาแล้ว ๗ คน สลบคาเท้า ๒๕ คน ขาหักทุพพลภาพตลอดชีวิต ๕๒ คน แข็งขาถลอกปอกเปิกอีกนับไม่ถ้วน คุณหลวงเล่นกีฬาทุกชนิด แต่เดี๋ยวนี้เหล่าเหยแล้ว ถึงกำลังกายไม่ให้แต่กำลังใจก็เป็นนักกีฬาเสมอ.

“โอ - กระผมพึ่งทราบเดี๋ยวนี้เองแหละครับ ประธานโทษ ประเภทกีฬามีอะไรบ้างครับ?”

เจ้าคุณพิฆาต ๗ นิ่งตรึกตรอง

“มีวิ่งเร็ว, วิ่งผลัด, วิ่งข้ามรั้ว แล้วก็ชกคะเย่อ, กะโดดสูง, กะโดดต่ำ, กะโดดไกล”

นิกรเอื้อมมือเชี่ยสะเอวท่าน

“วิ่งราวมีไหมครับ?”

เจ้าคุณตวาดเว็ด

“ไม่มีไวย!”

“อ้อ - แล้วมีอะไรอีกครับ?”

ผู้บัญชาการหัวเราะ

“ทุ่มน้ำหนัก, ฟุงแหลน”

กิมหงวนถามขึ้นบ้าง

“ฟุตบอลมีไหมครับ?”

เจ้าคุณพิฆาต ๆ อมยิ้ม

“แกจะทำไมวะ หรือว่าแกล่เล่นเป็น?”

“แล้วกัน” อาเสี่ยอุทานแล้วหัวเราะก๊าก ล้วงกระเป๋าบนหยิบเหรียญทองฟุตบอลรุ่นใหญ่ของกระทรวงธรรมการออกมาส่งให้ท่านผู้บัญชาการ “นี่ครับ คุณอาดูซิครับ กิมหงวน ไทยแท้เซ็นเตอร์ฮัฟอัสดัมซัญ ซึ่งมีสมญาว่า ‘อ้ายโย่ง’ เมื่อหกเจ็ดปีที่ผ่านมาใคร ๆ ก็รู้จัก”

ผู้บัญชาการแลเห็นภาพของกิมหงวนปรากฏในเหรียญก็แปลกใจมาก

“อ้อ - ไม่เลวไวย ถ้าเช่นนั้นแกคงจะได้เข้าเล่นทีมเรือพระนครเป็นแน่ นิกรละ เล่นเป็นไหม?”

“ไอ้ย - เก่ง” กะดิงทองพุดยานคราง.

“ฟุตบอลนี่ะเรอะ?”

“ครับ - ผมเสียเก่าเทพศิริรินทร์ ถ้ามอ้อพลดูก็ได้ ผมเบอร์สี่ อ้ายพลเบอร์สาม เลี้ยงพล็อบแพล็บ ๆ หลบพล็อบ - เขี่ยพล็อบ ชูตพล็อบ ตุงตาข่ายเลย คนดูเขาเรียกผมว่า นิกรลมกรด อ้ายพลลมสลาดัน”

กิมหงวนสอดขึ้น

“ซ้า - ลมได้ฟุน”

เจ้าคุณพิฆาต ๆ หัวเราะลั่น

“แกกำลังจะเอามะพร้าวหัวมาขายสวน แกสามคนรู้ใหม่ว่า ผู้บังคับการของแกเป็นนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง”

สามเกลอจ้องมองดูหลวงชำนาญ ๆ เป็นตาเดียว อาเสี่ยเอียงคอมองซ้ายขวาทรวดตัวนั่งเอื้อมมือจับน้องท่านผู้บังคับการแล้วยิ้มแป้น

“ปู้ไร๋ น้องเหลวบ่อดแปดยั้งจี้ ฮะ - ฮะ”

หลวงชำนาญ ๆ เค้นหัวเราะ

“คนอย่างคุณนะ พวกเดียวกับกบ เข้าใจว่าน้ำรอยตีนควายนะใหญ่โตไม่มีอะไรจะเปรียบแล้ว ผมแบ็กบ่วย เคยได้เหรียญทอง, แหนบ, เสือสามารด, หมวกสามารดมาแล้ว คุณอยากดูไปที่ห้องผมซี”

กิมหงวนหัวเราะอย่างยั่วโทโส

“ผมยิ่งกว่าได้เท่าอีกครับ เสือสามารด, กางเกงสามารด, ไส่รงสามารด, ได้มาแล้วทั้งนั้น”

ท่านผู้บัญชาการเกรงว่า นักบินกับผู้บังคับการเรือจะเกิดชกปากกันขึ้น ก็รีบพูดกลับเกลื่อน
“อย่าเถียงกันเลย คุณหลวง เมื่อเจ้าสามคนนี่เก่งกีฬาประเภทไหน คุณหลวงส่งเข้าแข่งขันก็แล้ว
กัน”

“ครับผม - บางที่ผมคงจะได้เห็นความสามารถของเสือเก้าอัสสัมชัญเป็นบุญตา”

เจ้าคุณหัวเราะ

“คุณหลวงลองพยายามดูนะ เรือพระนครอาจจะได้ถ้วยรวมก็ได้ ถ้าหากว่าชนะกีฬาทุกอย่าง อ้อ
เกือบลืมไป นอกจากกีฬากลางแจ้งแล้วยังมีการแข่งขันมวยไทยและมวยสากลอีก”

“โอ!” กิมหงวนร้องลั่น “มีมวยหรือครับ ไชโย!”

หลวงชำนาญ ๔ ยิ้มอย่างเยาะเย้ย

“คุณถ้าจะชกมวยเก่งอีก?”

อาเสี้ยมรามวยทันที ในท่าพรหมสีหน้า ขยับเท้าแคล่องคล่องว่องไว แล้วยกคิ้วกับผู้บังคับการ

“ดู - ดูครับ คุณอาจารย์สมาน ดิลกวิลาศชิครับ”

เจ้าคุณพิฆาต ๔ โบกมือห้าม

“พอ - พอ ไม่ต้องรำ เออ - แกนี่มันเก่งจริงสิ เป็นทุกอย่าง นิกรละชกมวยเป็นไหมพอมหาจำเรียว?”

อ้ายเสือมือกาวยุดยานคราง

“โอ๊ย - เก่ง”

เจ้าคุณพิฆาต ๔ หัวเราะหึ ๆ

“เห็นจะไม่มีอะไรอีกแล้วนะ ที่แกสองคนเล่นไม่ได้”

กิมหงวนอมยิ้ม

“ครับ - ถูกแล้ว ผมถือมือตโตเช่นเดียวกับนะโบเลียน คำว่าทำไม่ได้ ไม่มีในพจนานุกรมของผม เรื่อง
กีฬาละก้อ พุดแล้วจะว่าคุยครับ วิ่งเปี้ยว, วิ่งผลัด, วิ่งเร็ว, วิ่งสวมกะสอบ, ตั้งเต, บ้อหูน, โยนหลุม ล้ออ้อง”

“เฮ้ย!” เจ้าคุณตวาดเว็ด.

อาเสี้ยมยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก หันมาพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ถ้าสนุกกันละไว้ยเรา กันจะเล่นฟุตบอลล์และชกมวย”

นิกรว่า “กันจะเล่นหมดทุก ๆ อย่าง”

พลหัวเราะเบา ๆ

“หยุดไม่เสียทีเถอะวะ ำคาญเหลือเกิน”

เจ้าคุณพิฆาต ๔ สิ้นศิริชะช้า ๆ ด้วยความอดทนระอาใจ ท่านยกมือจับแขนหลวงชำนาญ ๔ แล้ว
พูดยิ้ม ๆ

“คุณหลวง เ็นนี้ผมขอเชิญคุณหลวงกับทหารเรือประจำเรือพระนครทุก ๆ คนไปกินข้าวที่กอง
บัญชาการกองทัพเวลาสิบเก้า น. ตรง ผมได้จัดงานเลี้ยงขึ้นเป็นส่วนตัวของผมเอง”

กิมหงวนพูดสอดขึ้นทันที

“ว่า - น่าจะบอกให้รู้ตั้งแต่เช้า จะได้ถ่ายยาไว้”

นิกรกล่าวถามท่าน

“เลี้ยงอาหารจีนหรืออาหารฝรั่งครับ?”

เจ้าคุณพิฆาต ฯ ทำตาปริบ ๆ

“นั่นมันเรื่องของฉันนี่” พุดจบท่านก็หันมาทางผู้บังคับการเรือพระนคร “ผมเห็นจะต้องลากลับละ
คุณหลวง”

คุณหลวงยกมือวันทยาหัตถ์

“ครับผม กระผมรู้สึกเป็นพระคุณอย่างยิ่งล้นที่ได้เพำกรุดมาเยี่ยมเยียน”

ผู้บัญชาการยิ้มแป้น ก่อนที่ท่านจะลงไปจากเรือ ท่านนี่อะไรขึ้นมาได้ เจ้าคุณรีบล้วงกะเป่าเสื้อ
หยิบโทรเลขฉบับหนึ่งขึ้นมาแล้วท่านก็พูด ร.อ. พัชราภรณ์

“หลานชาย อาได้รับโทรเลขจากเจ้าคุณปัจฉิม ฯ หนึ่งฉบับ เจ้าคุณจะมาสัตตหีบพรั่งนี้ อ่านดูซี”

พลเคื่องมือรับแบบฟอร์มโทรเลขอย่างนอบน้อม คลื่นอกอ่านดูข้อความในนั้น กิมหงวนกับนิกรเข้ามา
มายืนข้าง ๆ โทรเลขฉบับนี้มีข้อความว่า

เจ้าคุณพิฆาต ฯ

ผมได้รับอนุญาตให้ลาพักผ่อนสองอาทิตย์ พรั่งนี้ผมจะพาลูกหลานกับเพื่อน ๆ
รวม ๘ คน มาสัตตหีบโดยรถยนต์ส่วนตัว เพื่อมาเยี่ยมเจ้าคุณ และเจ้าพล, นิกร, กิมหง
วน หวังว่าเจ้าคุณคงยินดีรับรองเพื่อนเก่า

ปัจฉิมพิฆาต.

นิกรกะโดดโลดเต้นแสดงกิริยาดีอกดีใจ

“ไว้ว - พอตาคงพาเมียอ้วมาไว้ว ไชโย้ - ฮะ - ฮะ ดีใจจังเลย ดีใจ ๆ ๆ ๆ”

เจ้าคุณพิฆาต ฯ ถอนหายใจเบา ๆ

“โอ้ - อ้ายแกนี่ทำไมถึงทะเล้นยั้งงี้หว่า”

“ก็มันดีใจนี่ครับ”

ท่านผู้บัญชาการโคลงศีรษะ รับแบบฟอร์มโทรเลขจากพลพับเก็บใส่กะเป่าตามเดิม หันมาพูดกับผู้
บังคับการ

“คุณหลวงรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า นิกรเป็นลูกเขยท่านแม่ทัพด้านตะวันตก และเจ้าหงวนกับพลเป็น
หลานของท่าน”

“ครับผม ทราบแล้ว”

เจ้าคุณพิฆาต ฯ พูดต่อไป

“เจ้าคุณปัจฉิมกับผมเป็นเพื่อนร่วมสถาบันกัน พຽງนี้ท่านจะพาครอบครัวมาเยี่ยมผม ขอให้คุณหลวงตรวจตรารักษาความสะอาดในเรือลำนี้ให้กวัดข้นสักหน่อย เพราะอย่างไรเสียท่านก็คงมาเยี่ยมเรือพระนคร อย่าให้ท่านนึกตำหนิติเตียนเราได้ แล้วก็ข้อสำคัญสั่งทหารในบังคับบัญชาของคุณหลวงด้วยว่า ขณะที่เจ้าคุณปัจฉิมขึ้นมานบนเรือพระนคร ห้ามไม่ให้ทหารคนหนึ่งคนใดพูดคำว่า ลิ่น, ล້าน, เตียนโล่งหรือคำอื่น ๆ ที่มีความหมายทำนองนี้เป็นอันขาด”

หลวงชำนาญ ฯ หัวเราะ

“ท่านหัวล้านหรือครับ?”

นิกรสอดขึ้น

“ไม่ล้านหรอกครับ แต่ว่าไม่มีผม”

เจ้าคุณพิฆาต ฯ หัวเราะก๊าก

“คุณหลวงต้องระวังในเรื่องนี้ให้มาก ถ้าใครพูดหัวล้านต่อหน้าท่านละก้อโกรธตายเลย”

“ครับผม - ผมจะประชุมชี้แจงให้ทหารทราบ”

ท่านผู้บัญชาการนึ่งอึ่งไปสักครู่

“เอาละครับ ผมกลับเสียที คุณหลวงจะได้พักผ่อน”

เสื่ออากาศทั้งสามกับผู้บังคับการเรือพระนครต่างยกมือทำวันทยาหัตถ์ท่านผู้บัญชาการ เจ้าคุณพะยักหน้ากับนายทหารคนสนิท พาเดินลงบันไดไปจากเรือ พันจ่ายามเป่านกหวีดบอกทหารกระทำเคารพ แตรเดี่ยวเป่าค่านับ ๑ จบ.

เรือเรื่อนำท่านนายพลไปจากเรือพระนครแล้ว.

บาย วันรุ่งขึ้น.

อ่าวสัตตหีบละลานตาไปด้วยหมู่เรือรบไทยเกือบ ๒๐ ลำ ครึ่งหนึ่งในจำนวนนี้ติดไฟกรุ่นในลักษณะเตรียมพร้อม แต่เรือลาดตระเวนพระนครดับไฟแล้วจอดทอดสมออยู่ข้าง ร.ล. ธนบุรี.

บนฝั่ง ภายในฐานทัพเรือ นักรบแห่งราชนาวิกไทยกำลังฝึกซ้อมกีฬาอย่างขมกัขม้น เพื่อเตรียมตัวเข้าแข่งขันในวันเสาร์ ผู้บังคับการเรือรบต่าง ๆ ได้นำทหารในบังคับบัญชาของตนขึ้นบก ควบคุมฝึกซ้อมกีฬา ใครถนัดอย่างไรก็ให้เล่นอย่างนั้น.

ท่านผู้บัญชาการและกรรมการจัดการแข่งขันกีฬา ได้ตราระเบียบการแข่งขันขึ้นใหม่ โดยไม่ให้เสียรัดเสียเปรียบกัน แบ่งเรือรบออกเป็น ๖ หมวด คือ หมวดเรือลาดตระเวน, หมวดเรือปืน, หมวดเรือพิฆาต และเรือตอร์ปิโด, หมวดเรือดำน้ำกับเรือยามฝั่ง, หมวดเรือสลูบและเรือวางทุ่น, หมวดเรือลำเลียงและเรือช่วยรบ.

หมวดหนึ่ง ๆ มีทหารสมัครเป็นนักกีฬามากมาย บางคนเกิดมาไม่เคยกะโดดน้ำ ก็หาญเข้าสมัครกะโดดน้ำ บางคนเคยเตะลูกหนังเมื่อเป็นเด็กวัด หาญเข้าสมัครเล่นฟุตบอลล์ นี่แหละจึงต้องมีการคัดเลือกโดยเลือกเอาคนที่ฝีมือจริง ๆ.

ในยามนี้ สนามอันกว้างใหญ่ของฐานทัพเรือสัตตหีบกำลังสนุกสนานครึกครื้น เหล่าพรรคนาวิกและพรรคกดินต่างแข่งขันกันเอง เพื่อคัดเลือกตำแหน่งชนะเลิศในหมวดของตน ทั้งนี้ย่อมนับว่าเจ้าคุณผู้บัญชาการเฉลียวฉลาดมาก สามารถหาวิธีช่วยให้นักรบเหล่านี้เพลิดเพลิน ลืมความลำบากกรากกรำในท้องทะเลหลวง และลืมความตายของเพื่อน ๆ ที่ได้เสียชีวิตไปในการสงครามคราวนี้

การคัดเลือกได้เริ่มต้นตั้งแต่ ๐๘.๐๐ น. จนกระทั่ง ๑๕.๐๐ น. ผลของการคัดเลือกสำหรับหมวดเรือลาดตระเวนซึ่งมีเรืออยู่ ๒ ลำคือ ร.ล. พระนครกับ ร.ล. นเรศวรนั้น ปรากฏว่า พล, นิกร, กิมหงวนของเราได้เข้าแข่งขันคนละหลายอย่าง.

พล พัชราภรณ์ ได้เข้าเล่นฟุตบอลล์ วิ่งทน ๘๐๐ เมตร, กะโดดข้ามรั้วและมวยสากล ขนาด ๖๐ - ๖๒ กก.

นิกร การุณวงศ์ ได้เข้าเล่นฟุตบอลล์, วิ่งเร็ว ๑๐๐ เมตร, กะโดดค้ำและมวยไทยขนาด ๕๘ - ๖๐ กก.

กิมหงวน ไทยแท้ ได้เข้าเล่นฟุตบอลล์, กะโดดสูง, กะโดดไกล, พุ่งน้ำหนักและมวยไทยขนาด ๖๑ - ๖๓ กก. (ขนาดหนัก)

หลวงชำนาญทะเลเล็กตื่นเต้นแปลกใจในสมรรถภาพของเสืออากาศทั้งสามมาก ถึงกับออกปากว่า พล, นิกร, กิมหงวนเป็นชายชาติตรีแท้ ๆ พลยังมีกำลังวังชาแข็งแรง วิ่งทน ๘๐๐ เมตร ขณะคนที่ ๒ ตั้งรอบสนาม กะโดดข้ามรั้วได้ที่ ๑ เล่นฟุตบอลคล่องแคล่ว และน็อคเจ้าหน้าที่ทหารเรือแห่งเรือลาดตระเวน 'นเรศวร' และเรือ 'พระนคร' สลบเหมือดถึง ๔ คน จากการคัดเลือกตอนสายวันนี้.

นิกรวิ่งเร็วกว่ากับนักวิ่งชาวอาชีพ ระยะทาง ๑๐๐ เมตร อ้ายเสือมือกาทำสถิติ ๑๐.๓ วินาที ซึ่งไม่มีโปลิศคนใดที่จะวิ่งได้เร็วขนาดนี้ นิกรสามารถกะโดดค้ำได้สูงกว่าเพื่อน เล่นฟุตบอลว่องไวเหมือนจิ้งเหลน และผู้ที่สมัครมวยไทยรุ่นเดียวกับเขา ถูกอ้ายเสือมือกาต้อนเป็นลูกไล่ทีเดียว.

ปรตเวหาของเราก็ไม่เลว อาเสี่ยทำสถิติกะโดดสูงเป็นยอดเยี่ยม, กะโดดไกลก็หวาน, พุ่มน้ำหนักก็หวาน หมวดเรือลาดตระเวนไม่มีใครสู้ได้ ส่วนความสามารถในการเล่นฟุตบอล เสือเก่าของอัสสัมชั้นยังมีลายอยู่เต็มตัว และมีมือมวยไทยนั้น มีผู้สมัครเข้าชกมวยประลองฝีมือกับเสี่ยหงวนถึง ๕ คน แต่ทานกิมหงวนไม่ไหว เพราะคนที่สมัครตัวเล็กกว่าเขาทั้งนั้น.

เท่าที่เสืออากาศทั้งสามได้เข้าเล่นกีฬาคนละหลายอย่างนั้น ทหารประจำเรือลาดตระเวนทั้งสองลำ ไม่มีใครอิจฉาริษยาเขาเลย ตรงกันข้าม ทุกคนกลับยกย่องบูชาเขา ที่สามเกลอ เป็นทั้งนักกีฬาและนักรบ.

เวลาประมาณ ๑๕.๓๐ น.

การฝึกซ้อมเพื่อคัดเลือกก็ยุติลง ผู้บังคับการเรือรบต่าง ๆ ได้พาทหารกลับไปยังเรือของตนซึ่งจอดอยู่กลางน้ำ ลูกทะเลทั้งหลายสดชื่นรื่นเริงไปตามกัน เรือโบ๊ตหลายสิบลำถูกกรรเชียงออกไปจากฝั่ง.

น.อ. หลวงชำนาญทะเลเล็ก ยืนสนทนากับพล, นิกร, กิมหงวนริมฝั่งทะเล เรือยนต์ประจำเรือ 'พระนคร' จอดรออยู่แล้ว ท่านผู้บังคับการรู้สึกเลื่อมใสในความสามารถของพล, นิกร, กิมหงวนมาก.

“ให้ตื่นตายซีเข้า คุณกิมหงวน” ท่านพูดยิ้ม ๆ “ผมไม่นึกเลยว่าคนที่โย่งโก๊ะสูงเหมือนปรตอย่างคุณนี่จะเป็นนักกีฬาที่สามารถ”

อาเสี่ยยกคิ้วแผล็บ

“ปราชญ์นะ ชอบทำมากกว่าพูดครับ คนอย่างผมโบราณเขาเรียกว่าคมในฝัก”

“อือ - เห็นจะจริง” แล้วท่านก็หันมามีกับอ้ายเสือมือกา “คุณก็เหมือนกันคนทะเล้นอย่างคุณมันไม่น่าจะเก่งอย่างนี้เลย วิ่งเร็วยังกะพายุบูแคมกะโดดค้ำก็เก่ง”

นิกรว่า “ได้เท่าที่มีตาเสียเปล่า แต่หาไม้แหวไม่”

“อ้าว - แล้วกัน หลอกต่อกันเล่น”

“ไอ้ะ - ปละ - เปล่าครับ แะะ - แะะ”

ท่านผู้บังคับการค้อนปะหลับปะหลือก ขณะนั้นทหารเรือซึ่งมียศเป็น จ.อ. คนหนึ่ง ได้วิ่งกะหืดกะหอบตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว ในมือของเขาถือซองจดหมายราชการฉบับหนึ่ง เขาหยุดยืนชิดทำตรงยกมือวันทยาหัตถ์หลวงชำนาญ ฯ แล้วพูดละล้าละลัก

“ท่านผู้บัญชาการบัญชาให้ผมนำหนังสือด่วนมาให้ได้เท่าขอรับ”

หลวงชำนาญ ฯ ใจเต้นทิกทัก

“เอ๊ะ - เรื่องอะไรกันหว่า?” ท่านพูดเปรย ๆ

อาเสี่ยวว่า “ก็อ่านดูซี บู้โธ่ - มันอยู่ในซองจะตรัสรู้ได้อย่างไร?”

“ทะลึ่ง!” คุณหลวงตวาดแหว็ด.

กิมหงวนหันมายิ้มกับนิกร

“เฮะ - พุดดี ๆ หาวว่าทะลึ่งเฮะ”

ผู้บังคับการจู่ยกปากจิกจิก เงยหน้ามองดูเจ้าเอกรูปร่างลำสันที่น่าจดหมายมาให้ท่าน

“รอตอบหรือเปล่า?”

“เปล่าขอรับ”

“อ้อ - ดีแล้ว ขอบใจมาก เธอกลับไปได้”

เจ้าเอกรกระทำความเคารพอย่างแข็งแรง แล้วเดินย้อนกลับไปตามทางเก่า หลวงชำนาญ ฯ รีบฉีกมุมซองออก ดึงกระดาษในนั้นออกมาคลี่อ่านโดยเร็ว กิมหงวนชะงักหน้าเข้ามาอ่านด้วย แต่ถูกหลวงชำนาญ ฯ ยกมือผลักเต็มแรง.

คำสั่งด่วนของท่านนายพลเรือปรากฎข้อความว่า

(ด่วนมาก)

ที่ ร.๑๑๘/๙๓/๘๕

กองบัญชาการทหารเรือ ๑๕.๒๕ น.

วันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕

เรื่อง ให้ส่งเครื่องบินไปเกาะช้าง

จาก ผู้บัญชาการทหารเรือ

ถึง ผู้บังคับการ ร.ล. พระนคร

ข้าพเจ้าได้รับรายงานทางวิทยุโทรเลขจาก ร.ล. ศรีอยุธยาเวลา ๑๕.๒๐ น. แจ้งว่าได้พบเรือพิฆาตข้าศึก ๑ ลำ อยู่ห่างจากทิศตะวันตกเกาะช้าง ๑๔ ไมล์ ร.ล. ศรีอยุธยาได้ใช้ปืนยิงไป ๒ นัด แต่เรือข้าศึกพยายามออกห่างระยะปืนใหญ่ และมีฝีเท้าเร็วกว่าเรือของเรามาก สันนิษฐานว่าเรือพิฆาตข้าศึกลำนี้อาจจะระดมยิงจังหวัดตราดของเรา เพื่อให้ประชาชนเกิดระส่ำระสาย.

ฉะนั้น ให้ท่านส่งเครื่องบินทะเลที่ประจำ ร.ล. พระนครทั้งสามเครื่องออกเดินทางไปเกาะช้างโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ เพื่อลาดตระเวนและโจมตีเรือพิฆาตข้าศึก เมื่อได้จัดการไปแล้วประการใด ให้รายงานให้ข้าพเจ้าทราบโดยด่วน.

ขอแสดงความนับถือ

พล.ต. พิฆาตตอร์ปิโด.

(พระยาพิฆาตตอร์ปิโด)

อ่านจบหลวงชำนาญ ๆ ก็พูดกับเสืออากาศทั้งสามทันที

“เร็ว - คุณพล, คุณนิกร, คุณกิมหงวน กลับเรือเดี๋ยวนี้”

พลกล่าวถามอย่างนอบน้อม

“เรื่องอะไรครับได้เท่า?”

ผู้บังคับการรีบบอกเขาโดยเร็ว

“ท่านผู้บัญชาการสั่งให้คุณทั้งสามนำเครื่องบินไปเกาะข้างโดยเร็วที่สุด ลงเรือเถอะครับ ข้าไม่ได้”

“ฮึ้ย -“ อาเสี่ยวร้องลั่น “ไปทำไมกันครับเกาะข้าง ไม่เอาละครับ”

“อ้าว ๆ คุณจะขัดคำสั่งรี คำสั่งผู้บัญชาการเขี้ยวนะคุณ”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“จำเป็นยังไงละครับ ที่จะให้ผมสามคนบินไปเกาะข้าง เวลานี้ น้ำมันน้ำมันยังแพงอยู่ เปลืองน้ำมันเปล่า ๆ”

“แล้วกัน ฟังกระผมก่อนซีครับ ได้เท่า” ท่านผู้บังคับการพูดเสียงหนัก ๆ “เวลานี้มีเรือพิฆาตของข้าศึกลำหนึ่งแล่นวนเวียนอยู่บริเวณเกาะข้าง เรือศรีอยุธยาได้ส่งวิทยุรายงานมาให้ท่านผู้บัญชาการทราบ ท่านจึงสั่งให้ผมส่งเครื่องบินประจำเรือพระนครเดินทางไปลาดตระเวนโดยด่วน เข้าใจหรือยัง?”

อาเสี่ยวลืมหูลืมตาโพลง

“บา - ยังงั้นก็เรียนนะซีครับ” พุดจบกก็หันมาทางเพื่อนเกลอทั้งสอง “เฮ้ย - ด้รบกับข้าศึกอีกแล้วละโว้ยพวกเรา”

ท่านผู้บังคับการนำเสืออากาศทั้งสามลงเรือยนต์ประจำ ร.ล. พระนครโดยเร็ว คนขับจัดแจงเดินเครื่อง บังคับเรือแล่นออกจากฝั่งตรงไปที่เรือพระนคร.

๑๖.๐๐ น. ตรง.

ท่ามกลางความกว้างใหญ่ของท้องทะเลหลวง เรือพิฆาตแห่งราชนาวีอังกฤษลำหนึ่งกำลังแล่นช้า ๆ ไรยทุ้มระเบิดลงไปทางท้ายเรือ เพื่อตัดเรือรบของเราซึ่งอาจจะแล่นผ่านแนวทุ้มระเบิดมาทางนี้.

เรือพิฆาตลำนี้มีระวางขับน้ำ ๒,๐๐๐ ตัน เป็นเรือค่อนข้างใหม่ มีความเร็วมาก อาวุธประจำเรือมีปืนใหญ่ ๔.๗ นิ้ว ๔ กระบอก ๓ นิ้ว ๒ กระบอก ปืนต่อสู้อากาศยาน ๑๒ กระบอก และท่อตอร์ปิโดคู่ ๒๑ นิ้ว ๔ ท่อ มันคือ ร.ล. ยะโฮร์ เรือลำนี้ไม่มีฐานทัพแล้ว เปรียบสภาพเหมือนเรือโจรสลัดที่คอยรั้งความเรือสินค้าในน่านน้ำไทยและทะเลจีน.

ขณะที่เรือพิฆาตยะโฮร์กำลังโรยทุ่นระเบิดนั้น เครื่องบินทะเลของราชนาวีไทยทั้งสามเครื่องก็ปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้าข้างหน้าโน้น.

เหยี่ยวทะเลหมายเลข ๔ - ๕ - ๖ บินมาจากฐานทัพสัตตหีบอย่างรีบร้อน เครื่องบินทั้งสามลำหนึ่ง ๆ บรรทุกลูกระเบิดเบาขนาด ๑๐๐ กก. ๔ ลูก นักบินผู้ขับคือ พล, นิกร, กิมหงวนของเรานั่นเอง.

เสื่ออากาศทั้งสามแลเห็นเรือรบเข้าศึกแล้ว ต่างรู้สึกใจเต้นตึกตักที่จะได้จมเรือลำนี้ พล, นิกร, กิมหงวนนำเครื่องบินมาโดยเร็ว ทั้งสามคนหมายมั่นปั้นมือที่จะจมเรือพิฆาตลำนี้ให้ได้.

พอเข้าไปใกล้ พลก็ให้อาณัติสัญญาณกับเพื่อนเกลอทั้งสองเพื่อเปิดฉากการโจมตี เหยี่ยวทะเลต่างแยกย้ายกันออกจากขบวน และขึ้นหาระยะสูงเพื่อให้พ้นระยะแม่นำของปตอ. และเพื่อประโยชน์ของตนที่จะนำเครื่องบินดำทิ้งระเบิดทำลายเรือเข้าศึกให้แหลกลาน.

ทันใดนั้น, กะสุน ปตอ. ของเรือรบได้ระดมยิงเหยี่ยวทะเลทั้งสามของเราอย่างหนาแน่น แต่กระเบิดในระยะต่าง ๆ กันโดยรอบเครื่องบินพล, นิกร, กิมหงวน อำนาจระเบิดทำให้เครื่องบินสิ้นสะเทือนไปทั้งลำ แต่สามเกลอของเราหาตื่นตื่นตกใจไม่ เคยผะเจงกับ ปตอ. มามากต่อมากแล้ว.

เสื่ออากาศทั้งสามใช้วิทยุโทรศัพท์พูดติดต่อกันอย่างสบาย.

“เฮ้ย - เอาหรือยังไว้ย พล?” อาเสี่ยพูดแจ้ว ๆ “อย่ารำไรไว้ย มันยิ่งเราใหญ่แล้ว”

พลมองดูหน้าปัทม์วัดระยะ ก็ทราบว่เครื่องบินของเขาสูงจากระดับน้ำทะเล ๓,๐๐๐ เมตร

“เอาไว้ย ถ้ากันด่าลงไปละก็อ แกสองคนรีบตามลงไปเร็ว ๆ นะ เฮ้ - อ้ายกร - อ้ายกร!”

กะดิ่งทองจ้วเจียตกใจตื่นลืมตาโพลง

“ฮัลโหล - พล ว่ายังงัไว้ย?”

“เตรียมตัวไว้ย” พลตอบ “อย่าลืมว่า เราได้สัญญากับท่านผู้บังคับการว่าเราจะสู้ตาย และจะต้องจมเรือพิฆาตลำนี้ให้ได้”

ปตอ. นัดหนึ่งเฉียดกิมหงวนไปอย่างหวุดหวิด แต่กระเบิดเนื้อศิรัษะ เปรตเวหาร้องขึ้นด้วยความตกใจ

“เหวอเออ!”

ร.อ. พัชราภรณ์บังคับเครื่องบินตะแคงซ้ายดำดิ่งลงไปหาเรือพิฆาตทันที ฝ่ากะสุน ปตอ. ลงไป นิกรกับกิมหงวนกระทำตาม.

พลปลดระเบิดคู่หนึ่งหลุดจากใต้ปีก หมายตอกลางพิฆาตลำนั้น แต่ความเร็วของเรือรบทำให้ผิดพลาด ลูกระเบิดทำลายทั้งสองลูกตกน่าน้ำจากกราบซ้ายของเรือพิฆาตไม่ถึง ๒ เมตร ทหารเรือตกใจเป็นลมไปหลายคน.

อาเสี่ยดึงเครื่องบินให้คืนตัวในระยะต่ำที่สุดแล้วทิ้งระเบิดลงไปคู่หนึ่ง ลูกระเบิดตกลงตอหน้าหัวเรือทะเลลูพื้นเรือลงไปข้างล่าง ระเบิดสนั่นหวั่นไหว ในเวลาเดียวกัน นิกรก็ทิ้งระเบิดลงไปอีกคู่หนึ่ง ถูกสะพานเดินเรือพังพินาศ เศษไม้เศษเหล็กปลิวว่อน บังเกิดเพลิงไหม้ลุกลามทันที.

พลงนำเครื่องบินคูชีวิตต่ำลงไปอีก รัวปืนกลงไปด้วย ทหารเรือเข้าศึกถูกกระสุนปืนกลล้มตายเกลื่อนกลาด ทำการดับเพลิงไม่มีใครถนัด เพราะต้องคอยหลบหลีกกระสุนปืนกล อย่างไรก็ตาม ปตอ. ยังคงระดมยิงอย่างไม่ลดละ.

ร.อ. พัชราภรณ์ บังคับเครื่องบินบินผ่านตามยาวของเรือรบ แล้วทิ้งลูกระเบิดที่เหลืออีก ๒ ลูกลงไต่างเวลาเพียง ๑ วินาที ลูกระเบิดลูกหนึ่งตกท้ายเรือระเบิดลั่น ปืนใหญ่เสียหายใช้การไม่ได้ พลประจำปืนตายเกือบหมด อีกลูกหนึ่งเข้าเข้าที่หอบังคับการ.

กิมหงวนกับนิกรแก่งแย่งกันทิ้งระเบิด แต่ลูกระเบิดของอาเสี่ยตกลงทะเล ของนิกรลูกหนึ่งตกข้างท่อตอร์ปิโดกราบขวา แต่ด้าน อีกลูกหนึ่งลอยละลิวเข้าไปในปล่อง แล้วลูกระเบิดลูกนี้แหละทำให้เรือพิฆาตเข้าศึกอับปางทันที เครื่องยนต์เสียหายใช้การไม่ได้ พรรคกบินตายหลายคน น้ำเริ่มไหลเข้าห้องเรือแล้ว.

“ฮัลโหล พลไว้ย!” อาเสี่ยตะโกนพูดวิทุยกับพล “ลูกระเบิดหมดตุตแล้วไว้ย”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ก็ปืนกลยังงั้ละ ใส่มันเข้าไป อย่าให้มันดับไฟได้ เรือมันเฉียงซ้ายเริ่มจมแล้ว กร - กรไว้ย ยิงมันซีไว้ย”

เสืออากาศทั้งสามต่างผลัดกันโจมตี ร.ล. ยะโฮร์ ด้วยปืนกลอากาศ ยิ่งอย่างซ้ำมือ แต่พอเครื่องบินคล้อยหลัง ปตอ. เรือรบก็ยิงไล่ตูดติด ๆ มา มันเป็นภาพที่ตื่นเต้นน่าดูอย่างยิ่ง.

กระสุน ปตอ. นัดหนึ่งแตกระเบิดข้างเหยี่ยวทะเลหมายเลข ๖ ขึ้นระเบิดทะลุลำตัวเครื่องบิน ถูกหน้าผากกิมหงวน ๑ แห่ง และที่หน้าอกอีก ๑ แห่ง หลวงพ่อสมเด็จวัดระฆังที่ห้อยคออยู่ น่ากลัวจะกำลังจำวัดหรือมายก็ไปถูกระเซีย จึงไม่ได้คุ้มครองอาเสี่ยของเรา.

กิมหงวนรู้สึกเสียวปลาบ โลหิตสีแดงเข้มไหลริน เปรตเวหายกมือแตะข้างสันจมูกทางขวา แล้วก็แลเห็นเลือด รู้ทันทีว่าเขาถูกขึ้นระเบิด โทษะโมหะเกิดขึ้นทันที.

อาเสี่ยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ

“พล - ฮัลโหล - พล กันถูกยิง ฮัลโหล, กันถูกขึ้นระเบิด ปตอ. ไว้ย ได้ยินไหม?”

พลใจหาย รีบพูดปลอบโยนเพื่อน

“ไม่เป็นไร อดทนไว้ฮ้ายเสี่ย”

“ทนไม่ไหว เจ็บเหลือเกิน พล - กรไว้ย กันเห็นจะตายแน่แล้ว แต่ไหน ๆ กันจะตาย กันก็จะไว้เกียรตินักบินไทย กันจิกหัวลงชนกับมันตีใหม่ไว้ย กันยอมตาย เพราะกันกลับไปกันก็ต้องตายกลางทางไอ้ย - - -”

พลรีบกล่าวทันที

“อย่า - ชีวิตของแกยังเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติของเราอีก อย่าไว้ย ขอที ชนมันก็ไม่มีประโยชน์ เพราะลูกระเบิดเครื่องบินแกก็หมดแล้ว”

เปรตเวหาขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เลือดไหลอาบหน้าและที่หน้าอกก็ไหลชุ่มเสือนักบิน.

“เอาละวะ พ่อยิงให้หมดกะสุนเลย” กิมหงวนพูดเสียงกร้าว บังคับเหยี่ยวทะเล ดำเป็นมุม ๔๔ องศา ระดมยิงเข้าศึกอย่างดุเดือด.

ทหารปืนต่อสู้อากาศยานแบบปืนกลหนักยิงสวนขึ้นมา กะสุนนัด ๑ ทะลุท้องกิมหงวน.

“อุ๊ป!” อาเสี่ยวร้องลั่น ก้มลงมองดูท้องของเขา “อ้อย - ตายห่าแน่”

เหยี่ยวทะเลหมายเลข ๖ ถูกดึงขึ้นหาระยะสูงอีก กิมหงวนอ่อนเพลียหมดเรี่ยวแรงแล้ว รู้สึกหน้ามืด วาบหวิว หูอื้อนัยน์ตาลาย.

“กร! กรไวย่ - กัน - ตะ - ตายแน่ กันถูกยิงที่ท้องอีกแห่งหนึ่ง”

นิกรรีบพูดวิทุกกับกิมหงวนทันที

“อย่าเพิ่ง - อย่าเพิ่งตายไวย่ แข็งใจกลับไปตายฐานทัพ อดทนหน่อยเพื่อน”

อาเสี่ยวพูดเสียงขาดเป็นห้วง ๆ

“โอย - ทน - มะ - ไม้ไหว จะตายอยู่แล้ว”

พลพูดเสริมขึ้น

“เครื่องบินไม่ใช่ถูก ๆ อ้ายเพื่อนยาก แกอย่าเพิ่งตาย เร็ว - บินกลับไปฐานทัพก่อน”

เหยี่ยวทะเลหมายเลข ๖ ผลจากการรบทันที กิมหงวนเจ็บปวดเหลือที่จะกล่าว โลหิตที่แผลหน้าผาก, หน้าอกกับท้องไหลพลั๊ก ๆ กิมหงวนบังคับเครื่องมุ่งตรงไปสกัดตีบโดยเร็ว.

พล, นิกรนำเครื่องบินโจมตีเรือรบเข้าศึกด้วยปืนกลอีก เป็นการโจมตีอย่างอาจหาญ ร.ล. ยะโฮร์ เอียงวูบค่อย ๆ จมลงแล้ว ด้วยอำนาจลูกระเบิดทำลายของสามเกลอนั่นเอง.

ที่ขอบฟ้าทางขวามือ ร.ล. ศรีอยุธยาของเรา กับ ร.ล. ภูเก็ตกำลังวิ่งตรงมาที่เรือเข้าศึก พลแลเห็นเข้า ก็รีบพูดวิทุกกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“เฮ้ย - นั่นศรีอยุธยาไวย่ กร เรากลับกันได้แล้ว อ้ายหงวน! อ้ายหงวนไวย่!”

เงียบ - ไม่มีเสียงตอบ อาเสี่ยวได้ยินเสียงเพื่อนจากหูกวิทุกซึ่งแนบอยู่กับหูเขาแล้ว แต่กิมหงวนรู้สึกเจ็บปวดจนกระทั่งไม่สามารถจะพูดกับเพื่อนได้ ทำซึ่งเหยียบกะเดื่องทางเสือและมือที่จับคันบังคับอ่อนเปลี้ย โลหิตที่บาดแผลไหลไม่หยุด เปรตเวหาของเราต้องพุน้ำลงกับขอบที่นั่น รู้สึกตัวคล้ายกับจะเป็นลม.

พล, นิกรเป็นห่วงเสียงหงวนมาก ต่างคนต่างเรียกกิมหงวนทางวิทยุโทรศัพท์.

“หงวน! หงวนไวย่! หงวน!”

มีเสียงอาเสี่ยวพูดประโยคหนึ่ง

“บาดเจ็บสาหัสไวย่ พุดไม่ได้ กันถูกยิงที่ท้องถูกขึ้นระเบิดที่หน้าอก อย่าถามกวนใจไวย่ โอย - เจ็บเหลือเกิน ดูเหมือนไส้ขาดเป็นชิ้น ๆ”

พลกับนิกรบินเข้ามาขานบข้างท้ายกิมหงวน แต่อยู่สูงกว่า ทั้งสองต่างมองดูอาเสี่ยวด้วยความวิตก.

“อ้ายหงวน!” พลพูดวิทุก “ทำใจดี ๆ เอาไว้ไวย่”

“ไม่ - อะ - ไ้ - เห็นจะตายแน่ กัน - โ้ย - อ้อย - - -” แล้วเปรตเวหาก็ดิ้นรนกะสับกะส่ายอยู่ในที่
นั่ง.

นิกรร้องให้ น้ำตาไหลออกมานอกแว่น

“โ้ - อ้ายหงวน แกเห็นจะตายคราวนี้กะมัง ฮือ - ฮือ - -”

“อย่าเพิ่งร้องไห้ซีว๊วย คนยังไม่ตาย ชิบหาย”

อ้ายเสือมือกาวยิ้มออกมาได้

“อย่าเพิ่งตายนา โ้ - แกตายเราสองคนคงจะต้องคิดถึงแกตลอดชาติ เอาไว้แกตายเถอะวะนิ”

พลพูดเสริมขึ้น

“อ้ายเสี่ย - เร่งเครื่องยนตร์อีก ไปสัตตหีบโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ แกนำทางไปก็แล้วกัน”

“ไปทางไหนล่ะว๊วย เลือดเข้าตากันมองแผนที่และเข็มทิศไม่เห็นแล้ว โอย ๆ ๆ กูตายห่าแน่ พระอร
หิ - โอย - - -”

ในที่สุด เครื่องบินทะเลของเรือพระนครทั้งสามเครื่องก็เดินทางกลับมาถึงฐานทัพโดยสวัสดิภาพ.

ร.อ. พล พัทธภรณ์ ได้รายงานผลการรบแจ้งมาให้ผู้บังคับการเรือพระนครทราบโดยทางวิทยุ
โทรศัพท์แล้ว ไม่ต้องสงสัยว่าหลวงชำนาญ ฯ จะตื่นตื่นยินดีสักเพียงไหน.

และขณะที่เสื่ออากาศทั้งสามกำลังเดินทางมา เรือรบของเราทุก ๆ ลำก็ได้รับวิทยุจากเรือ ‘ศรี
อยุธยา’ แจ้งว่า เรือพิฆาต ‘ยะโฮร์’ ซึ่งถูกเครื่องบินโจมตีนั้นได้จมลงสู่ก้นทะเลหลวงแล้ว เราได้ช่วยชีวิตทหาร
เรือข้าศึกไว้ได้หลายคน.

อีกครั้งหนึ่งที่ พล, นิกร, กิมหงวนได้ชัยชนะะศึกกลับมา พอเครื่องบินทั้งสามปรากฏลำให้เห็น
บรรดาทหารเรือประจำเรือรบทุก ๆ ลำที่จอดอยู่ในอ่าวสัตตหีบ ก็พากันเปล่งเสียงไชโยให้ร้อง กะโดดโลด
เต้นดีอกดีใจ เรือรบที่ติดไฟเตรียมพร้อม ได้ตั้งหวูดสนั่นหวั่นไหว

‘เหยี่ยวทะเล’ ทั้งสามโกล้งเข้ามาทุกที น.อ. หลวงชำนาญทะเลเล็ก กับ ร.อ. โชติ ยืนอยู่ที่หัวเรือข้าง
ป้อมปืน ท่านทั้งสองต่างส่องกล้องมองดูเครื่องบินด้วยความปลื้มปิติ.

“ผมคิดว่า พล, นิกร, กิมหงวนเป็นพวกเทวดามาเกิดนะ คุณโชติ, ให้ตื่นตายซีครับ เก่งกาจอะไร
อย่างนี้ นึกแล้วว่า ถ้าพบเรือพิฆาตลำนั้น เสื่ออากาศทั้งสามของเราคงจะจมมันได้” ท่านผู้บังคับการพูดขึ้น
อย่างปลื้มใจ กิริยาท่าทางของท่านกะสับกะส่าย.

ต้นเรือยิ้มเล็กน้อย

“ได้เท่านั้นจะพุ่มใจให้มากนะครับ ที่ได้คุณพล, คุณนิกร และคุณกิมหงวน เป็นนักบินประจำเรือ
ของเรา”

หลวงชำนาญ ฯ พะยั๊กหน้า

“แน่นอน คุณโชติ, ผมภูมิใจอย่างที่สุด เดี่ยวนี้ผมมอบให้ในความทะลึ่งของอีตาก็มหวนกับอีตานิกรแล้ว”

ต้นเรือหัวเราะ ยกกล้องส่องตามองดูเครื่องบินทะเลทั้งสาม

“เอ๊ะ - ผู้บังคับการครับ เครื่องบินที่นำหมู่บินโครงเครงขอบกลขอรับ”

ท่านผู้บังคับการมองดูด้วยกล้องตาเดียว

“แยะ - คุณโชติ น่ากลัวจะถูก ปตอ.”

“นั่นนะซีครับ ใครก็ไม่รู้?”

ต้นเรือขมวดคิ้ว

“ผมคิดว่า นายเรืออากาศเอกพลขอรับ เพราะแกเป็นหัวหน้าหมู่”

หลวงชำนาญ ฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ผมชักกลัวใจเสียแล้ว เจ้าประคูน - ขอให้แคล้วคลาดที่เถอะ ยังไง ๆ ก็ขอให้มันเป็นเครื่องยนตร์ชำรุด ถ้าหากว่านักบินชำรุดละก็อแยะหน่อย”

“ครับ - แยะ - แยะมาก”

ผู้บังคับการสะดุ้ง แอบค้อน ร.อ. โชติ หลวงชำนาญ ฯ ซอบพูดคำว่า ‘แยะ’ จนติดปาก.

เครื่องบินทั้งสามมาถึงแล้ว เหยี่ยวทะเลหมายเลข ๖ ดำดิ่งลงทะเล ห่างจากเรือ ‘พระนคร’ ไม่กี่มายน้อย จวนจะถึงน้ำก็มหวนก็ตั้งเครื่องขึ้น ลูกบวบกะทบพื้นน้ำพอดี เครื่องบินหมายเลข ๖ วิ่งเข้ามาหาเรือ ‘พระนคร’ แล้วหยุดนิ่ง.

ผู้บังคับการลืมหูลืมตาโพล่ง ท่านแลเห็นมหวนพบน้ำอยู่กับขอบที่นิ่ง.

“**กิมหวน!** หลวงชำนาญ ฯ ร้องขึ้นดัง ๆ ยกมือเขย่าแขน ร.อ. โชติ ชัชวาล “คุณโชติ - เร็ว - นำเรือไปตั้งไปรับกิมหวนขึ้นมาบนเรือเรา หมอไปไหน คุณบำรุงไปไหน?”

“อยู่ครับ - ผมจะจัดการเดี๋ยวนี้” ต้นเรือพูดโดยเร็ว ยกมือวันทยหัตถ์รับคำสั่ง แล้ววิ่งเหยาะ ๆ ไปทางกลางลำเรือ.

เหยี่ยวทะเลหมายเลข ๔ - ๕ ลงถึงพื้นน้ำ แล่นเข้ามาจอดเทียบเรือ ‘พระนคร’ พลกับนิกรปลดเข็มขัดรัดตัวออก ปีนจากที่นั่งลงมายืนบนลูกบวบเครื่องบินทะเล มองดูเสียหวนด้วยความเป็นห่วง.

เรือโบ๊ต ๒ ลำพร้อมด้วยทหารถูกหย่อนลงมาจากเรือรบแล้ว ลำหนึ่งกรรเชียงมารับ พล, นิกร อีกลำหนึ่งไปรับกิมหวน ทหารประจำเรือ ‘พระนคร’ ยืนอออยู่ที่ยกกราบแน่นไปหมด ต่างพากันวิตกเป็นทุกข์เมื่อแลเห็น ‘เปรตเวหา’ อยู่ในลักษณะเช่นนี้.

ในราว ๑๐ นาที ทุก ๆ คนก็ขึ้นมาบนเรือ ‘พระนคร’

ร.อ. กิมหวน ไทยแท้ นอนอยู่บนเปลสนาม มีผ้าบังเกิดผืนหนึ่งคลุมร่างจากคอถึงเท้า โลหิตที่หน้าไหลแดงฉาน ร.ท. บำรุง แพทย์ประจำเรือทรุดตัวนั่งยอง ๆ ตรวจดูอาการของกิมหวน.

ท่านผู้บังคับการและนายทหารประจำเรือพร้อมด้วย พล, นิกร ยืนมองดู 'เปรดเวหา' ด้วยใบหน้า เศร้าหมองไปตามกัน กะดิ่งของร่องน้ำให้กะซิก ๆ ยกหลังมือเข้ดน้ำตา

“ไอ้ - อ้ายหงวนเอ๊ย เห็นหน้ากันหลัง ๆ แท้ ๆ ตายท่าเสียแล้วก็ไม่รู้”

พลจู่ย์ปาก ยกมือเชกกะบานนิกรเบา ๆ

“อย่าบ้าไปหน่อยเลยวะ คนอย่างอ้ายหงวนมันไม่ตายง่าย ๆ หรอกน่า”

ผู้บัญชาการถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ว่ายังไง หมอ?”

ร.ท. บำรุงค่อย ๆ ลูกขึ้นยืน ยกมือวันทยาหัตถ์รายงานหลวงชำนาญ ๆ ด้วยเสียงสั้นเครือ

“ตายเสียแล้วครับ”

“ไอ้ - เป็นลม” นิกรร้องลั่น ล้มฮวบลงบนพื้น.

ทุก ๆ คนยืนตะลึงพลึงเพลิด ร.อ. พลมองดูศพเพื่อน ความรักและอาลัยบังเกิดขึ้นแก่เขาสุดที่จะ ประมาณ.

“อ้ายหงวน” พลพูดแผ่วเบา “แก่ได้ปฏิบัติหน้าที่ลูกผู้ชายชาวไทยแล้ว ถึงแม้แก่จะต้องจากเราไป โดยไม่มีวันกลับ ชื่อเสียงและคุณงามความดีของแก่ก็จะปรากฏอยู่ชั่วกาลนาน ขอให้วิญญาณของแก่จงไป สู่ที่สุคติภพเถิด”

พูดจบพลก็ร้องไห้ หมุนตัวกลับเดินไปทางท้ายเรือ นิกรโงงเงลุกขึ้นเดินตามพลไปด้วย.

ผู้บังคับการนำตาคลอหน่วย ท่านยกมือวันทยาหัตถ์ศพกิมหงวน แล้วพูดเสียงเครือ

“อ้ายเพื่อนยาก แก่มาดีและไปได้ แก่คือผู้กล้าหาญของชาติ แก่คือวีรบุรุษซึ่งอนุชนรุ่นหลังจะถือ เอาแก่เป็นเยี่ยงอย่าง ไปที่ชอบ ๆ เกิดเพื่อน”

เรือ 'พระนคร' เงียบเหงาราวกับป่าช้า หลวงชำนาญ ๆ ได้รับไปรายงานด่วนให้ท่านผู้บัญชาการ ทราบแล้ว

มรณะกรรมของกิมหงวนแพร่ไปทั่วกองทัพเรืออย่างรวดเร็ว เรือรบทุก ๆ ลำชักธงครึ่งเสา ท่านเจ้า คุณพิฆาตตอริโด้ได้แสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้ง และรีบตามหลวงชำนาญ ๆ มาเยี่ยมศพกิมหงวนทันที.

๑๗.๔๐ น.

เรือยนต์ประจำเรือ 'พระนคร' กับเรือยนต์ของท่านผู้บัญชาการ ได้แล่นตรงมาที่ ร.ล. พระนคร

พระยาพิฆาต ๆ นั่งหน้าเศร้านอยู่ในเรือของท่าน เจ้าคุณแต่งเครื่องแบบนายพลเรือสีขาว ติดแขน ทูทซ์ ส่วนหลวงชำนาญ ๆ นั่งอยู่ในเรือยนต์ประจำเรือ 'พระนคร' ซึ่งแล่นตามมา.

ร.อ. โชติ แลเห็นท่านผู้บัญชาการตั้งแต่ออกจากฝั่งแล้ว เขาเรียกแถวทหารเรือทันที เตรียมรับท่าน เจ้าคุณพิฆาต ๆ นายทหารและพันจ่าต่างติดแขนทูทซ์ทุก ๆ คน ใครต่อใครพากันสลัดใจในความตายของ กิมหงวนอย่างยิ่ง

เรือยนต์ทั้งสองลำ แล่นมาหยุดเทียบบันไดกราบขวา เจ้าคุณผู้บัญชาการเดินขึ้นมานบนเรือรบ หลวงชำนาญ ๕ รีบติดตามท่านขึ้นมาโดยเร็ว ต้นเรือบอกแถวกระทำความเคารพ แตรเดี่ยวเป่าคำนับหนึ่ง จบ

เจ้าคุณพิฆาต ๕ ยกมือวันทยาหัตถ์ตอบ หันมาถามผู้บังคับการเรือเบา ๕

“ไหน - ศพกิมหงวนอยู่ไหน คุณหลวง?”

หลวงชำนาญ ๕ ยิ้มเศร้า ๆ

“อยู่หัวเรือครับผม เชิญซีครับ”

ท่านผู้บัญชาการเดินตามหลวงชำนาญ ๕ ผ่านแถวทหารมาทางหัวเรือ แล้วท่านก็หยุดยืนข้างหน้า พล, นิกร, สองสหายหน้าเศร้า ๆ นัยน์ตาแดงระเรื่อที่แขนเสื้อข้างซ้ายของพลมีแขนทุกข์ แต่นิกรติดทั้งสอง แขน คือแขนขวาและแขนซ้าย.

เจ้าคุณยกมือตบป่าสองเกลอ

“หลานชาย อาเสียใจมาก ที่แกทั้งสองต้องเสียเพื่อนที่รักไป”

นิกรสะอื้น น้ำตาไหลพราก

“ครับ - อ้ายหงวนมันไม่ควรตายเลย ไร่ - เมื่อเข้านี้ยังไล่ถีบกับผมอยู่ ฮือ - ฮือ - - -”

“อ้าว - อย่าร้องไห้ซีว้าย เป็นทหารทำไมถึงซี้แย ความตายมันเป็นของธรรมดาของนักรบ อ้า - นี่แก ดันติดแขนทุกข์ถึงสองข้างเชียรวี?”

กะดิ่งทองยิ้มออกมาได้

“ครับ - ผมรักมันมาก เลยติดให้มันเสียสองแขน”

ผู้บัญชาการกลืนน้ำลายเอือก

“ไม่ได้ - ผิดระเบียบ เขาข้างขวาออกเสีย ว่า - แกนี่ดูมันช่างไม่เข้าอกเข้าใจอะไรเลยอี?”

พูดจบท่านก็เดินไปทางหัวเรือ พล, นิกรตามไปด้วย เจ้าคุณพิฆาต ๕ แลเห็น ร.อ. กิมหงวนนอน หลับตาพร้อมอยู่บนเปลสนาม มีธงราชनावีผืนหนึ่งคลุมร่างเขา เหลือไว้แต่ส่วนหน้า

นายแพทย์ได้ตกแต่งบาดแผลให้เรียบร้อยแล้ว ที่หน้าผากพันผ้าพันแผลโดยรอบ ใบหน้าของเปรต เวหาซีดเขียว ริมฝีปากแห้งผาก

เจ้าคุณพิฆาต ๕ หลวงชำนาญ ๕ พล, นิกร เข้ามายืนข้างเปลสนาม ท่านผู้บัญชาการยกมือวันทยาหัตถ์ให้เกียรติยศแก่ผู้ตาย.

“ไร่ - กิมหงวน แกเป็นนักรบที่ทำคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติมามาก แกไม่น่าจะตายเลย”

มีเสียงพูดขึ้นเบา ๆ

“ก็มันถูกยิงตั้งหลายแห่ง ทนไม่ไหวนี่ครับ”

ผู้บัญชาการสะดุ้งเฮือก หันควมมาทางอ้ายเสือมือกา

“ตะกี้ใครพูด?”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ผมเองครับ”

เจ้าคุณพิฆาต ๆ ถอนหายใจโล่งอก

“สิ้นเคราะห์ไปที่ นึกว่าคุณหงวนพูดเสียอีก”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ หลวงชำนาญ ๆ ได้เรียนถามผู้บัญชาการอย่างนอบน้อม

“ได้ทำจะบัญชาให้จัดการกับศพนายเรืออากาศเอกกิมหงวนอย่างไรต่อไปครับ?”

เจ้าคุณนิ่งตรึงตรองอยู่สักครู่

“ตามที่เราปฏิบัติกันนั้น เราจะต้องทิ้งศพลงทะเลด้วยวิธีของทหารเรือ”

“ฮือ!” นิกรร้องลั่น “ไม่ได้ครับ ทิ้งน้ำอ้ายหงวนหายใจไม่ออก ผมสงสารเพื่อน เอาขึ้นบกจัดการเผาที่วัดสัตตหีบเถอะครับ”

เจ้าคุณพูดอย่างหัวเสีย

“เผามันก็ร้อนซีไวย”

“อ้อ - จริงครับ เอะ - ทิ้งทะเลก็ดีเหมือนกัน ที่จริงมันก็ไม่ใช่อวัยวะของผม”

ผู้บัญชาการหันมาทางหลวงชำนาญ ๆ

“คุณหลวง ถ้าเช่นนั้นคืนนี้ยี่สิบ น. ตรง ผมจะได้มาเป็นประธานทำพิธีฝังศพกิมหงวนลงทะเล และจะเชิญผู้บังคับการเรือรบทุก ๆ ลำมาเป็นเกียรติยศด้วย” พูดจบท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่พล, นิกร “เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ว่า จะมาถึงสัตตหีบเย็นวันนี้ จนปานนี้แล้วยังไม่เห็นมาอีก”

พลสะดุ้งเล็กน้อย

“โอ - จริงแหละครับ ถ้าเจ้าคุณอามาเน่ อย่งไรเสียภรรยาของกิมหงวนก็คงจะมาด้วย นวลละออคงจะได้เห็นหน้ากิมหงวนเป็นครั้งสุดท้าย”

เจ้าคุณแหม่มริมฝีปากแน่น

“นี่ก็เกือบค่ำแล้ว เห็นจะไม่มาหรอก น่ากลัวจะมีอุปสรรคอะไรบางอย่าง”

พลว่า “ถ้าวันนี้ไม่มา พรุ่งนี้ก็คงมาครับ ท่านอาจจะพักผ่อนที่ศรีราชาก็ได้ คุณอาจจะเลื่อนกำหนดฝังศพกิมหงวนไปพรุ่งนี้ไม่ได้หรือครับ?”

ท่านผู้บัญชาการสั่นศีรษะ

“ไม่ได้ - เราต้องทำเสียให้เสร็จสิ้นไป”

ร.อ. พัชราภรณ์ มองดูศพเพื่อนของเขาแล้วน้ำตาของพลก็ไหลคลอ นิกรเห็นน้ำตาพลไหลก็ปล่อยโฮ เจ้าคุณพิฆาต ๆ ทำปากเบะ

“โอ - อ้ายหงวนเอ๊ย พวกเรากำลังหวังที่จะได้ดูแกชกมวย, เล่นฟุตบอล และแข่งขันกีฬาในวันเสาร์หน้า แต่แกชิงตายเสียก่อน”

นิกรสะอื้นดัง ๆ

“ฮือ - ฮือ, เพื่อนอย่างแกตายแล้วเกิดใหม่ก็หาไม่ได้ ใจคอกว้างขวางยังกะมหาสมุทรอินเดีย ข้าเห็นจะต้องตายตามแกไปในเร็ววันนี้”

เจ้าคุณพิฆาต ฯ ยกมือตบ่านิกรเบา ๆ

“อ้ายหลานชาย อย่าเศร้าโศกเสียใจให้มากนักเลย ไหน ๆ มันก็ตายไปแล้ว”

นิกรร้องไห้โฮ

“ก็ผมคิดถึงมันนี่ครับ, โฮ - โฮ - ใต้เท้าตายยังดีกว่าอ้ายหงวน”

ท่านผู้บัญชาการทำคายน

“เหลวไหลน่า - ไป - ไป พักผ่อนเสียไป ว้า - ซี้มูกไหลยืดยาว สั่งทิ้งเสีย”

กะดิ่งทองยกหัวแม่มือกับนิ้วซี้มือขวาสั่งซี้มูกตั้งพรีด แล้วสลัดทิ้ง

“แป๊ะ!”

ซี้มูกติดหน้าอกเสื้อของหลวงชำนาญ ฯ พอดี ท่านผู้บังคับการทำปากยื่นนัยตาโต ส่งเสียงเหมือนแจ๊กไต้ยีนเสียง หวอ - หวอ

“ยังงัยกันไว้ย หา?”

นิกรถอยหลังกูด

“ตายห้า ขอโทษเถอะครับ ผมไม่ได้แกล้ง”

เจ้าคุณพิฆาต ฯ หัวเราะคิก

“มันไม่ได้แกล้งน่า คุณหลวง เช็ดออกเสียก็แล้วกัน”

หลวงชำนาญ ฯ โมโหจนหน้าแดง ล้วงกะเป๋าทาบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ด แล้วทำปากหุบหิมิบ.

ต่อจากนั้น, ท่านผู้บัญชาการก็สนทนากับคุณหลวงถึงเรื่องการทำพิธีฝังศพกิมหงวน เจ้าคุณสั่งให้จัดทหารผลัดเปลี่ยนกันยืนยามที่ศพ เพื่อเป็นเกียรติยศแก่ปรตเวหา.

“เอาละครับคุณหลวง ผมลาละ, ทูมครึ่งผมจะมานี้ เท่าที่ผมสั่งคุณหลวงเข้าใจดีแล้วไม่ใช่หรือ?”

ผู้บังคับการยกมือวันทยาหัตถ์

“ครับผม เข้าใจดีแล้วไป

เจ้าคุณพิฆาต ฯ พะยักหน้าหงิก ๆ ยื่นมือให้หลวงชำนาญ ฯ กับพล, นิกรสัมผัสแล้วท่านก็เดินไปทางกราบขวา.

เสื่ออากาศทั้งสอง ทรวดตัวนั่งกอดเข่าอยู่ข้าง ๆ ศพกิมหงวน หลวงชำนาญ ฯ เศร้าใจอย่างยิ่ง ท่านยืนเกาะราวลูกกรงมองออกไปนอกทะเล มรณะกรรมของกิมหงวน ทำให้ผู้บังคับการต้องเสียน้ำตาด้วยความอาลัยรักเขา.

ท่านผู้อ่านไม่ต้องวิตกนะครับ กิมหงวนของเราจะต้องฟื้นเพราะความสามารถของดีอกเตอร์ดิเรกซึ่งท่านจะได้อ่านในเล่มต่อไป พล, นิกร, กิมหงวนของเรา จะแสดงความสามารถในการเล่นกีฬาให้ท่านชม รับรองว่าสนุกกว่าตอนนี้น่ามาก.

สวัสดิ์

-จบ-

พิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์เพลินจิตต์ ราคา ๒๐ สตางค์ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๘๕